

صنایع ادبی، آرایه های تصویری

بررسی موردی فیلم طعم گیلان اثر عباس کیارستمی

۱. محمد یحیایی دکترای زبان و ادبیات فارسی از دانشگاه محقق اردبیلی

۲. دکتر شکرالله پورالخاص* دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه محقق اردبیلی

۳. دکتر بیژن ظهیری دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه محقق اردبیلی

چکیده

یکی از تفاوت های بنیادین میان زبان هنری و غیرهنری، استفاده از شگردهای بلاغی و بیان غیرمستقیم است. سینما، به عنوان هنری متأخر، از این شگردهای بلاغی و بیانی بهره می برد؛ بدین صورت که سینماگر دانسته یا نادانسته به واسطه پستوانه زبانی و ادبی فرهنگی که در آن رشد یافته، از صنایع بلاغی به منظور انتقال مفاهیم مورد نظر خود در دو بعد کلام و تصویر بهره می برد. این تحقیق بر آن است با تمرکز بر تصاویر و بررسی موردی فیلم طعم گیلان اثر عباس کیارستمی، به عنوان یکی از شاخص ترین هنرمندان عرصه سینمای ایران، به نحوه به کارگیری تصاویر، نقش آن ها در انتقال مفاهیم و صنایع بلاغی مورد استفاده در این فیلم پردازد. روش این مقاله، تحلیلی کیفی از نماهای فیلم «طعم گیلان» اثر عباس کیارستمی با رویکردی ادبی و تطبیق آن با صنایع بلاغی است. بدین منظور نماهای تصویر شده، از منظر بلاغت موجود در تصویر مورد تحلیل قرار گرفته است. با توجه به بررسی و تحلیل صورت گرفته، باید گفت که کیارستمی توانسته در این اثر، جهان بینی مستقل خود را نه فقط در قالب ارجاعات کلامی و بازی های زبانی، بلکه با استفاده از تصاویر بدیع روایت کننده، به مخاطب منتقل کند. فیلم با براعت استهلال آغاز می شود، در ادامه تصاویری حاوی نماد، استعاره، پارادوکس، اطناب، ایهام تناسب و ایجاز دیده می شود که در این مقاله به ارتباط زیبایی شناسی هر یک از این تصاویر با شگردها و ابزارهای بلاغی و صنایع ادبی اشاره شده است.

واژگان کلیدی: صنایع بلاغی، سینما، ادبیات، طعم گیلان، عباس کیارستمی

فصلنامه علمی - پژوهشی پژوهش های ادبیات تطبیقی
دوره ۱۰، شماره ۲۲ تابستان ۱۴۰۱، صص ۷۰-۹۶

۱. مقدمه

وقتی باب دیلن، آهنگساز، ترانه سرا و خواننده راک آمریکایی در سال ۲۰۱۶ جایزه نوبل ادبیات را از آن خود کرد، بار دیگر چیستی ادبیات و دایره شمول آن به مبحثی داغ در میان اهالی هنر و علی‌الخصوص نویسندگان و شاعران تبدیل شد. فارغ از انتقادات و تحسین‌هایی که این انتخاب در میان منتقدان برانگیخت، خواه ناخواه ذات تعلق این جایزه به دیلن، نشان می‌دهد که دایره ادبیات تا چه میزان می‌تواند گسترده، منعطف و قابل تأویل باشد.

«تأثیر یک هنر غالب، بر هنرهای پیرامونش قانونی همیشگی و ثابت است.» (بازن، ۱۳۹۰: ۴۶) تعامل هنرها با یکدیگر و تأثیر و تأثر آنان از هم قابل انکار نیست و سهم ادبیات در این تأثیرگذاری به مثابه برادر بزرگتری که دیگر فرزندان از او می‌آموزند، به مراتب بیش از دیگر هنرهاست. یک تابلوی نقاشی و یا یک عکس ساده در جوهر درونی خود، همواره از پشتوانه ای زبانی و ادبی بهره می‌گیرد که هرچند به دشواری، اما قابل تأویل و پیگیری است. میراحسان حتی یک نگاه ساده به یک شیء یا منظره را، در ارتباط با ادبیات می‌داند و می‌گوید: «نگاه کردن نیز همچون نوعی خواندن است، و در این نوع خواندن همه تاریخ زبانی - ادبی و کلامی - استعاری ما با سکوت احضار می‌شود، گرچه حال همه موانع ارتباط خواندن کلامی، سواد داشتن و توانایی خواندن کلمات ظاهراً غایب است.» (میراحسان، ۱۳۸۲: ۸۷)

در میان تمامی هنرها، سینما یگانه هنری است که بنیانش بر هنرهای دیگر استوار است و با استفاده از ظرفیت ویژه هر هنر به تعالی خویش کمک می کند. «فیلم از موسیقی، آهنگ و کنترپوان را گرفت، و از تئاتر ماهیت نمایش را؛ اما از همان آغاز کار بیش از هر چیز با ادبیات قرابت داشت و هنوز نیز چنین است.» (جینکز، ۱۳۸۹: ۷) پیوند ادبیات و سینما در تولیدات دو حیطه و حتی در شخصیت و نگاه خالقان آثار ادبی و سینمایی مشهود است. کم نیستند ادیبانی که به فیلم سازی روی آورده اند و سینماگرانی که در حوزه ادبیات طبع آزمایی کرده اند. با این همه، ماهیت بصری سینما از مجال بروز و ظهور فیلم به عنوان اثری ادبی می کاهد، اما ادبیت و بلاغت موجود در متن و تصویر، همواره به عنوان یکی از وجوه اصلی تمایز میان آثار فاخر سینما با دیگر آثار ساخته شده در این حوزه مطرح است. در حقیقت ماندگارترین فیلم های سینمای جهان، فیلم هایی اند که از فیلم نامه و پشتوانه بلاغی متنی و تصویری قوی تری بهره برده اند.

پشتوانه ادبی یک اثر سینمایی گاه به شکلی مستقیم، در اقتباس از اثری ادبی و گاه به شکلی غیرمستقیم و به واسطه ادبیت نهفته در متن و تصویر خود را مطرح می کند. ارتباط میان ادبیات و سینما علیرغم سلطه گسترده ادبیات، رابطه ای دوسویه است. کم نیستند فیلم نامه هایی که پس از تولید فیلم و انتشار فیلمنامه به دنیای ادبیات افزوده شده اند و به عنوان اثر مستقل ادبی توسط علاقمندان ادبیات مورد مطالعه قرار گرفته اند. ارتباط و تعامل دو هنر ادبیات و سینما در حدی است که «شماری از مهمترین متون ادبی این سده به گفته آفرینندگانشان، متأثر از شگردهای سینمایی بوده اند.» (احمدی، ۱۳۷۰: ۱۱۸)

با توجه به موارد بیان شده بررسی عناصر بلاغی موجود در تصویر و چگونگی استفاده از آن در سینما می تواند به عنوان موضوعی کاربردی مورد بررسی قرار گیرد. این که

صنایع بلاغی ای که بسیار پیشتر از سینما در ادبیات وجود داشته اند و در انتقال مفاهیم به یاری شاعران و نویسندگان متون ادبی می آمدند و می آیند در سینما چگونه رخ می نمایانند و یا روایت آن توسط کارگردان در فیلم به چه صورت انجام می شود، موضوعی است که می تواند به عنوان موضوعی کاربردی برای اهالی سینما و ادبیات، مهم و جالب توجه باشد.

۱-۱- ضرورت و اهمیت پژوهش

پژوهش هایی از این دست، موجب شناخت بیشتر از کارگردان و جهان فکر و چگونگی پیوند آثار او با دنیای ادبیات می شود. با بررسی وجوه ادبی و شیوه های استفاده از صنایع بلاغی در یک فیلم، به زمینه ها و ابعاد هنری تصویر بیشتر پی می بریم و از این راه، به چگونگی تأثیرپذیری یک فیلم از جوهر درونی ادبیات نزدیک خواهیم شد. همچنین این نوع پژوهش ها موجب شناساندن چگونگی پیوند ادبیات، به عنوان اصلی ترین گستره هنر کلاسیک، با سینما، به عنوان گونه ای نوظهور در عرصه هنر، خواهد شد.

۱-۲- پیشینه پژوهش

به دلیل موفقیت جهانی فیلم «طعم گیلان» و نیز اهمیت کارگردان، طبیعی است که این فیلم توسط پژوهشگران و منتقدین مورد بررسی جدی تر قرار بگیرد و از زوایای گوناگون به آن پرداخته شود. در زیر به چند نمونه از مقالاتی که در خصوص این فیلم به نگارش درآمده می پردازیم:

۱. اجلی، علیرضا. (۱۳۸۷). «نشستن زیر درختان زیتون و چشیدن طعم گیلان».

گلستانه. شماره ۸۷، صص ۵۵-۶۸.

نویسنده در این مقاله، به طور اجمالی نقدی از فیلم های کیارستمی، از جمله طعم گیلاس، ارائه می دهد. از نظر نویسنده، فیلم طعم گیلاس، برخلاف دیگر آثار پیشین کیارستمی که امید به زندگی در آن ها موج می زند، تلاش شخصیت اصلی را در جهت نابودی خود نشان می دهد. اجلی، طعم گیلاس را اعتراضی بر انسان مدرن، زندگی شهری و تکنولوژی می داند.

۲. نجل رحیم، عبدالرحمن. (۱۳۷۸). «طعم گیلاس؛ نمایشی از پیوند سرشت انسان با طبیعت». گفت و گو. شماره ۲۳. صص ۱۱۴-۱۲۷.

نویسنده در این مقاله معتقد است که در طعم گیلاس، شخصیت اصلی با انتخاب مرگ آگاهانه و بدون مقدمه و زمینه چینی برای خود، در مسیر پیوند مستقیم و بی واسطه با طبیعت است. در واقع، «پرهیز کیارستمی از نشان دادن انگیزه های اجتماعی و فرهنگی اقدام به خودکشی در نزد اول شخص فیلم، به طور عمدی در جهت پالودن ذهن بیننده از پیشداوری فرهنگی-اجتماعی است، تا زندگی و مرگ انسان را در پیوند با طبیعت و رسیدن به عمق زیبایی شناختی این معنا تعریف کند.» (نجل رحیم، ۱۳۷۸: ۱۱۷)

۳. محمصی، محمدسعید. (۱۳۷۷). «از طلوع فجر تا طعم گیلاس». نقد سینما. شماره ۱۳. صص ۸۳-۸۹.

این مقاله به مقایسه میان فیلم های داستانی (فیلم فارسی) سینمای ایران با فیلم های مستند آن می پردازد و نیز به چرایی علل موفقیت آثار مستندواری چون طعم گیلاس در جشنواره های بین المللی اشاره می کند. از نظر نویسنده، فیلم های مستند ایرانی دارای ویژگی هایی چون: خلاقیت و ابتکار، تنوع، تجربه گری، هوشمندی، بینش گسترده و استقلال اندیشه اند و علیرغم بودجه و امکانات اندکی که در مقایسه با فیلم های داستانی

به آن‌ها اختصاص می‌یابد، از جنس روشنفکری ایرانی است و در نتیجه به موفقیت در عرصه‌های بین‌المللی و جشنواره‌های جهانی دست می‌یابد.

باید گفت که تاکنون، با وجود نگارش مقالات و نقدهای متعدد بر فیلم *طعم گیلان*، این اثر با رویکرد این مقاله مورد توجه و نقد قرار نگرفته است.

۱-۳- روش پژوهش

روش این مقاله، تحلیلی کیفی از نماهای فیلم «*طعم گیلان*» اثر عباس کیارستمی با رویکردی ادبی و تطبیق آن با صنایع بلاغی است. در این مقاله، نماهای تصویر شده، از منظر بلاغت موجود در تصویر، مورد تحلیل قرار گرفته است. از این رو نخست به شرح مختصری از چگونگی ارتباط سینما و ادبیات می‌پردازیم و پس از آن، عناصر و صناعات ادبی موجود در تصاویر فیلم، از منظر بلاغت تصویر مورد تحلیل قرار خواهد گرفت.

۲- ارتباط ادبیات و سینما

در سینما تا پیش از نگارش فیلم *نامه عملاً چیزی وجود ندارد* و فیلم *با نگارش متن فیلم نامه است* که موجودیت یافته و آغاز می‌شود. از این رو فیلم *نامه*، نخستین مواجهه میان ادبیات و سینماست. «فیلم برخلاف متن ادبی و پرده‌های نقاشی، «نخستین متن» نیست. در بیشتر موارد، پیش از فیلم، فیلمنامه‌ای نوشته می‌شود که همچون متنی نوشتاری با ساز و کار متنی ادبی (جدا از ارزش‌های احتمالی خود) به نظام نشانه‌شناسیکی غیر از نظام‌های شکل‌دهنده تصویر و آوا وابسته است. فیلمنامه، یکی از موارد مهم کاربرد نشانه‌های زبان‌شناسیک نوشتاری در سینماست.» (احمدی، ۱۳۸۸: ۱۹۶) در جای‌جای آثار فاخر سینمایی می‌توان ارجاعاتی متعدد به ادبیات و اندیشه شکل گرفته در بستر تاریخ و فرهنگ یک ملت را مشاهده کرد؛ از دیالوگ شخصیت‌ها تا تصاویر و روایت داستانی.

از این رو در بررسی ادبیات در یک اثر سینمایی، با سه سطح متن، تصویر و محتوا مواجهیم و همان گونه که ادبیات را در کلام جستجو می کنیم، لازم است به تصاویر نیز توجه داشت؛ چرا که تصویر در سینما، نقشی همانند کلمه و جمله در انتقال مفهوم دارد.

۳- بلاغت در اثر سینمایی

همان گونه که در ادبیات شگردهای بلاغی و بیان غیرمستقیم، منجر به ایجاد زبانی هنری در اثر می شود، در سینما نیز این شگردها برای بیان هنری از سوی کارگردان مورد استفاده قرار می گیرد. «سینما نه تنها در طرح داستانی و شگردهای روایی با ادبیات همخوانی و همخوانی دارد، بلکه در توسل به شیوه های بلاغی و در عرصه های معانی و بیان و صناعات بدیعی همسایه صمیمی ادبیات است و حاصل این همسایگی، همکاسگی و بهره های تام و تمام بردن از هنری است که دار و ندار خود را در طبق اخلاص نهاده و تقدیم دوستی ... می کند.» (حسینی، ۱۳۸۸: ۵۵)

بسیاری از صاحب نظران حوزه سینما در خصوص تأثیر علوم بلاغی بر سینما و شیوه های انتقال مفهوم در این هنر اظهار نظر کرده اند. بازن معتقد است: «کارگردانان بزرگ پیش از هر چیز، آفرینندگان شکل (فرم) بوده اند. اگر بخواهید می توانید آنان را علمای علم بیان^۱ بنامید.» (بازن، ۱۳۹۰: ۵۴) میتری با اشاره به دامنه وسیع استفاده از صنایع ادبی در زبان سینما می گوید: «حذف به قرینه ها، اضافه کردن ها، تکرار و تضاد، همگی در زبان سینما استفاده می شوند. تأکید معکوس در زبان سینما

^۱ Rhetorician

کاملاً غیرمعمول و نادر است، اما وجود دارد. نقیض، اطناب، مبالغه، ذکر جزئیات، تغییر تدریجی و تعلیق هم همین طور. درباره استعاره و تشبیه جزء به کل هم باید گفت که این دو نوع نیز رواج عام دارند. ... منتقدان و مدرسان هنگامی که با چنین شباهت‌هایی روبه‌رو می‌شوند، گیج شده و حیرت می‌کنند چون در واقع تمهیداتی از این دست، حقیقتاً کارکرد زبانی ندارند. آن‌ها به طور واقعی بخشی از زبان نیستند. این تمهیدات فقط اثراتی هستند به جا مانده از ساختارهای اندیشه و تنها به این دلیل صبغه ادبی پیدا کرده‌اند؛ چون از هزاران سال پیش تا کنون زبان کلامی تنها راه ممکن برای ترجمان یا به کار گرفتن آن‌هاست.» (میتری، ۱۳۸۸: ۴۹-۵۰)

از سویی دیگر، میراحسان معتقد است: «بازتاب شگردهایی نظیر: تشبیه، تشبیه مرکب، تلمیح، مجاز، مجاز مرسل، استعاره، کنایه، نماد، اطناب و ایجاز و تأکید و فصل و وصل و تضاد و مطابقه و مشاکله و بראعت استهلال و ... در سینما می‌تواند جست‌وجو شود. این صناعات بیش از آنکه بیانگر رونویسی سینما از ادبیات باشد، حاوی یک رابطه بینامتنی بین نشانه‌شناسی متون کلامی/تصویری و مربوط به گفتمان‌های زبان‌شناسانه است که آفریده‌های زبانی انسان (چه کلامی، و چه تصویری) را دربرمی‌گیرد و امری فراتر از اراده فیلمساز در گریز از پیوند بین ادبیات و سینما بر آن حکم می‌راند.» (میراحسان، ۱۳۸۲: ۹۵)

۴- عباس کیارستمی

عباس کیارستمی ۱ تیر ۱۳۱۹ در تهران متولد شد و در ۱۴ تیرماه ۱۳۹۵ در پاریس درگذشت. کیارستمی از سال ۱۹۷۰ میلادی در عرصه سینما شروع به فعالیت کرد و ماحصل تلاش‌های او در

حوزه سینما، ساخت بیش از ۴۰ فیلم سینمایی، کوتاه و مستند است. از مهم ترین آثار کیارستمی می توان به سه گانه 'کوکر'، 'کلوزآپ'، 'طعم گیللاس و باد ما را خواهد برد' اشاره کرد. او در دور، پایانی کارش، به فیلم سازی در خارج از ایران روی آورد که حاصل آن، فیلم هایی مانند: کپی برابر اصل (۲۰۱۰) و مثل یک عاشق (۲۰۱۲) بود. کیارستمی علاوه بر فیلم سازی در فیلمنامه نویسی، تدوین، نقاشی، شعر و عکاسی فعالیت داشت و در تمامی موارد ذکر شده صاحب اثر است. طعم گیللاس، اثر مورد بررسی در این پژوهش، را می توان معروف ترین اثر کیارستمی نامید. فیلمی که توانست جایزه نخل طلایی کن در سال ۱۹۹۷ را برای وی به ارمغان بیاورد. این فیلم مورد ستایش منتقدین قرار گرفت و مجله تایم در سال ۲۰۰۴، از این فیلم به عنوان یکی از ۱۰ فیلم برتر تاریخ جشنواره کن نام برد.

۵- خلاصه فیلم طعم گیللاس

طعم گیللاس داستان مردی به نام "بدیعی" است که قصد دارد شبی تمام قرص های خوابش را بخورد و در چاله ای که در حوالی تهران آماده کرده دراز بکشد و بدین شکل خود را از بین ببرد. او تمام روز به دنبال کسی می گردد که پس از خودکشی، جسدش را با خاک بپوشاند. او این درخواست را با سه نفر مطرح می کند؛ نخست سربازی که دوران آموزشی خود را در پادگانی حوالی تهران می گذراند. سپس با طلبه ای اهل افغانستان و در نهایت با پیرمردی که در بخش تاکسیدرمی موزه جانورشناسی کار می کند. از این میان، پیرمرد می پذیرد که درخواست مرد را انجام دهد. پیرمرد، داستانی از تصمیم خود برای خودکشی در جوانی روایت می کند و اینکه وقتی بالای درخت می رود که طناب را ببندد چگونه طعم یک توت شیرین که از همان درخت می چیند، تصمیم و فکر او را تغییر

^۱ خانه ی دوست کجاست، زندگی و دیگر هیچ، زیر درختان زیتون

می دهد. داستان، پایان معینی ندارد اما مخاطب می تواند از تردید شخصیت اصلی که در رفتار و گفتارش نمایان می شود، به نتیجه ای مشخص برسد.

۶- بلاغت در تصاویر فیلم «طعم گیلان» اثر عباس کیارستمی

تصویر، مونتاژ، نور، میزانشن، صدا، رنگ و ... در سینما، جایگزین واژه در بیان مقصود می شوند. از این رو «هنر معانی بیان در فیلم نیز همچون شعر و ادبیات، مجموع فنون و اسبابی است که به فیلمساز امکان می دهد معنی مورد نظر خود را به تماشاگر با درک متفاوتی از واقعیت، انتقال دهد.» (ضابطی جهرمی، ۱۳۸۳: ۱۸۶-۱۸۷) لازم به ذکر است که این پژوهش، داعیه یافتن و بیان همه صناعات و آرایه های تصویری این فیلم را، با توجه به گستردگی مباحث، نمی تواند داشته باشد. با این حال مواردی که بارزتر به نظر می آمدند، به عنوان نمونه در ادامه ذکر می شوند:

۶-۱- سهل و ممتنع:

در کتب بلاغی ادبیات فارسی سهل و ممتنع به سخنی گفته می شود که «در ظاهر چنان نماید که مثل و مانند آن را گفتن، و نظیر آن را آوردن، سهل و آسان باشد، اما در مقام عمل معلوم شود که این کار چندان دشوار است که به حد امتناع و محال می رسد.» (همایی، ۱۳۸۹: ۴۰۷)

احمد میراحسان در مقاله «شالوده فلسفی سینمای رویکردگرایی کیارستمی»، سهل و ممتنع را از مشخصه های بارز سینمای کیارستمی می داند و می گوید: «سهل و ممتنع» صفت شایسته ای برای سینمای کیارستمی است زیرا که اساس آن یک جهان اندیشگری و

نظم گفتمانی و مکالمه ای و ارزیابی نوین پرسشگرانه است. او روش تازه ای را در پرسش های اخلاق پیشنهاد می کند. بدین سان باید گفت کیارستمی سینماگری متفکر، فراتر از مرزها و نگره هاست و علیرغم تعلق او به جهان معاصر از منظر مباحث زیبایی شناسانه و اندیشمندی باید گفت او حتی محبوس تعاریف بسته، مثل پسامدرنیسم یا ترانس مدرنیسم یا مینی مالیسم باقی نمی ماند.» (میراحسان، ۱۳۸۰: ۵۵) در برخورد اول با آثار عباس کیارستمی، همه چیز به حدی ساده و دست یافتنی می نماید که مخاطب می پندارد ساخت چنین اثری از عهده هر کارگردانی برمی آید. اما مواجهه عمیق تر و دقیق تر با آثار کیارستمی حتی بزرگان سینما را به این اعتراف وامی دارد که سیاق سخن کیارستمی در آثارش هرچند ساده به نظر می رسد، اما ایجاد چنین اثری از عهده کسی غیر از او برنمی آید.

۲-۶- براعت استهلال:

«براعت استهلال نوعی از صنعت تناسب و مراعات نظیر است که اختصاص به همان مقدمه و سرآغاز سخن دارد؛ و مقصود این است که دیباچه کتاب یا تشبیب قصیده و پیش

درآمد مقاله و خطابه را با کلمات و مضامینی شروع کنند که با اصل مقصود تناسب داشته باشد. (همایی، ۱۳۸۹: ۳۰۳) به بیانی دیگر، ایجاد نوعی تناسب میان مقدمه اثر با موضوع و محتوای کلی آن است. در حقیقت، «این امر، به کمک استعمال لغات خاص علم یا مطلبی که کتاب در آن باره است و یا با اشاره به سرنوشت قهرمانان داستان در مقدمه، تحقق می‌پذیرد.» (شمیسا، ۱۳۸۱: ۱۲۳)

همان گونه که در آثار ادبی با براءت استهلال مواجهیم، سینما نیز به عنوان عضوی از خانواده ادبیات از این صنعت در بسیاری از آثار تولید شده بهره می‌گیرد. «در بیشتر موارد نخستین نماهای هر فیلم از آنچه تمامی فیلم خواهد بود (شکل، گوهر، ضرباهنگ و لحن فیلم) حکایت می‌کند.» (احمدی، ۱۳۷۰: ۶۶) در نماهای ابتدایی فیلم *طعم گیلان*، با مردی روبرو هستیم که مدام میان کارگران و ساکنان حومه تهران به دنبال کسی می‌گردد. این صحنه‌ها که پیش از عنوان‌بندی آغازین فیلم، مخاطب را با خود درگیر می‌کند، برای مخاطب ناآشنا با داستان، حکم پیش درآمدی است برای آشنایی با شخصیت اصلی و دریافت سردرگمی و تردید او در انتخاب افراد و در نهایت ورود به داستان. در همین نماهای آغازین و در حالی که شخصیت اصلی (آقای بدیعی) در حال مکالمه با جوانی است که در منطقه ای کارگاهی مشغول جمع‌آوری پلاستیک است، در پس زمینه^۱ تصویر ما شاهد کامیونی هستیم که مشغول تخلیه خاک است. این اشاره، برای دغدغه شخصیت اصلی (جستجو برای یافتن کسی که پس از خودکشی بر جنازه اش خاک بریزد) و موضوع فیلم، در حکم براءت استهلال عمل می‌کند.

^۱ background

به منظور اثبات صحت برداشت انجام شده از تصویر فوق، صرف نظر از نام کیارستمی به عنوان کارگردانی دقیق که بر تمام اجزای صحنه آگاه است، وقتی کلیت اثر را مورد بررسی قرار می دهیم با هفت تصویر متفاوت از این رخداد در طول فیلم مواجه می شویم که به عنوان نمونه دو تصویر در زیر آورده می شود:

با توجه به تصاویر فوق و دیگر تصاویری که تکرار آن ها در طول فیلم تأکید کارگردان به انتقال این مضمون به مخاطب را می رساند، بدون تردید منظور از تصویر کامیونی که بار خاک خود را در نماهای آغازین خالی می کند، اشاره به مضمون اصلی داستان و به زبان ادبیات براعت استهلال است.

۳- نماد در تصویر

«نماد در لغت به معنی نمود، نما و نماینده است و در برابر واژه فرنگی symbol می‌آید که از کلمه یونانی symbolon به معنی علامت، نشانه و اثر می‌باشد. نماد شیء بی جان یا موجود جاننداری است که هم خودش است و هم مظهر مفاهیمی فراتر از خودش.» (داد، ۱۳۸۷: ۲۹۹) از آن جا که نمادها، نماینده و نمایاننده مفهوم یا شیء یا واژه‌ای فراتر از خودند، می‌توان گفت که دربرگیرنده رازها و ناگفته‌هایی پنهانی اند. شوالیه و گربران در توضیح نماد می‌گویند «نماد بسی بیش از یک علامت ساده است؛ نماد در ورای معنی جای دارد، که لازمه‌ی این تفسیر دارا بودن نوعی قریحه است. نماد سرشار است از تأثیرگذاری و پویایی.» (شوالیه و گربران، ۱۳۸۴: ۲۸)

آثار نمادین شکل خاصی دارند، در واقع در این گونه آثار «هنرمند معمولاً تأکید و اهمیت غیرمعمول به خرج می‌دهد و این کار اغلب با استفاده از تکرار عملی است ... در فیلم نماد به همان صورتی که در ادبیات به کار می‌رود، مورد استفاده قرار می‌گیرد؛ به این معنی که کمی ابهام آمیز و شدیداً القاء کننده است. و چون ادبیات، نماد، معنای خود را از کل متن به دست می‌آورد.» (جینکز، ۱۳۸۹: ۱۵۰) با توجه به تعاریف ذکر شده و نیز از آنجا که منتقدین سینما یکی از مشخصات اصلی آثار کیارستمی را تکرار می‌دانند، مخاطب ناگزیر با تصاویری نمادین مواجه خواهد شد. «تکرار به صورت یکی از مشخصات سبکی آثار کیارستمی درآمده است. در *(باد ما را خواهد برد)* کارگردان بارها و بارها از یک تپه بالا می‌رود تا بتواند با تلفن همراهش صحبت کند. در فیلم هربار مسیر بالا

رفتن او از تپه و گفت و گوی پوچش با افراد خانواده به نمایش درمی آید»
(محمدکاشی، ۱۳۸۰: ۳۸)

نماد در ژرف ساخت خود تشبیهی است بدون مشبه که در اثر تکرار در یک اثر و یا مجموعه ای از آثار، مشبه خود را می یابد. این یافتن مشبه به معنای صراحت در اعلام یک مشبه مشخص نیست بلکه اغلب دایره معانی نزدیک به مفهوم مورد نظر را شامل می شود.

«راه» در آثار عباس کیارستمی عنصری پرتکرار است. مسیرهایی پیچ در پیچ و اغلب خاکی که به یکی از مشخصه های سینمای کیارستمی تبدیل شده اند. اغلب نماهای فیلم طعم گیلان در مسیر می گذرد. مسیری که هر بار شخصیت اصلی داستان را با شخصیت، تصویر و یا فکری متفاوت مواجه می کند و از میان این تضارب افکار و بینش هاست که او راه خود را می یابد.

متز معتقد است: «اصطلاح نماد را زمانی به کار می برند که مدلول در عین حال که انگیزش دال را سبب می شود، از آن فراتر نیز برود. برای مثال صلیب نماد مسیحیت است، زیرا عیسی بر روی آن به شهادت رسید (که این همان انگیزش است)، اما مسیحیت در مقایسه با صلیب مفهوم بیشتری در خود دارد.» (متز، ۱۳۷۸: ۱۰۴)

در آثار کیارستمی و بالاخص فیلم مورد بررسی، تکرار و تأکید بر مسیر - همان گونه که متز می گوید- به راه، مفهومی فراتر از مدلولی صرف می دهد و آن را تأویل پذیر می نماید و مخاطب است که با پشتوانه ادبی و فرهنگی خود در بستر شکل گیری این نماد به برداشت خاص خود خواهد رسید. «یکی از خصایص

نماد این است که هرگز کاملاً تعبدی نیست؛ نماد توجیه پذیر است، چون شکل اولیه وابستگی طبیعی میان دال و مدلول وجود دارد.» (والن، ۱۳۶۳: ۱۴۳) در طعم گیلان، راه پر پیچ و خم و پر فراز و فرود، نمادی است از زندگی؛ که شخصیت اصلی در پیمودن آن و به مدد بخت، آزموده و پخته می شود. از آنجا می گوئیم به مدد بخت که تغییر در شخصیت‌ها و افکاری که بازیگر اصلی با آنها رودررو می شود می تواند به نتیجه ای منجر شود که با مسیر فعلی داستان بسیار متفاوت خواهد بود.

۴-۶- تضاد در تصویر

تضاد را در ادبیات اجتماع دو شیء متضاد در یک کلام می دانند. در سینما این صنعت در سه واحد نما، سکانس و کلیت اثر سینمایی بررسی می شود. (حسینی، ۱۳۸۸: ۲۵۰) در تصویر فوق شخصیت اصلی در مسیر خود با کودکانی مواجه می شود که

سرخوشانه در بدنه اتومبیلی اسقاط شده مشغول بازی اند. هر چند سعید عقیقی در کتاب "طعم گیلان" خود، این نما را از نماهای بدون کاربرد فیلم می داند و از آن به عنوان یکی از جرقه های بصری رو به خاموشی فیلم یاد می کند (عقیقی، ۱۳۷۸: ۲۰). اما این تصویر در تقابل با تردید و اندوه آقای بدیعی و اتومبیل او قرار می گیرد؛ اتومبیلی که در آن روزگار نشان از تمول راکب داشت. با کنار هم قرار گرفتن این نماها و ایجاد تقابلی بلاغی میان آنان توجه مخاطب به تأکید بر مفاهیمی نظیر شادی در عین تنگدستی در مقابل اندوه در عین تمول جلب می شود.

۵-۶- پارادوکس (paradox)

سیما داد، پارادوکس را ذیل عنوان تناقض و آن را هم ردیف اصطلاحاتی چون تناقض ظاهری و شطح آورده است. «تناقض در لفظ در صورتی است که یکی از دو امری را اثبات کند و دیگری نفی، مانند هست و نیست. تناقض ظاهری در سخنی مصداق دارد که به ظاهر متناقض و ناسازگار آید اما حقیقت پنهان در پس این ظاهر متناقض، سبب سازگاری میان طرفین ناسازگار شود.» (داد، ۱۳۸۷: ۱۶۷)

نمایش پارادوکس در یک تصویر و با تکیه بر عوامل بصری دخیل در یک اثر بسیار دشوار به نظر می‌رسد و از این منظر کلام کارکردی گسترده‌تر نسبت به تصویر می‌یابد. چنانکه به عنوان نمونه نمی‌توان مصرع «هرگز وجود حاضر غائب شنیده‌ای؟» سعدی را در یک نما به تصویر کشید و تصویر کردن آن خود مستلزم اندیشیدن به تمهیداتی، حداقل در یک سکانس است. اما زمانی که مخاطب با تصاویر عینی مواجه نباشد به پشتوانه دریافت مفهومی از اثر می‌تواند در یک نما تصویری پارادوکسیکال ببیند.

از ابتدای فیلم طعم گیلان، شخصیت اصلی داستان به دنبال کارگر یا شخصی می‌گردد که در ازای دریافت دستمزد با بیل روی جنازه اش خاک بریزد و او را مدفون کند. در تصویر فوق، زمانی که ماشین شخصیت اصلی در حاشیه جاده در چاله‌ای رو به دره می‌افتد شاهد هجوم بیش از ده کارگر بیل به دست برای کمک به او هستیم. اما درست کمکی مقابل آنچه که او به دنبالش می‌گشت؛ کمک به رهایی و حرکت به سمت زندگی. این تصویر علاوه بر ایجاد موقعیتی متناقض نما، بار طنزانه‌ای نیز به این نما می‌بخشد.

۶-۶- ایهام تناسب

ایهام در لغت به معنی «به گمان افکندن است و این صنعت چنان بود که لفظی ذومعنین به کار رود یکی قریب و یکی بعید تا خاطر سامع نخست به معنی قریب رود و مراد قایل معنی غریب باشد.» (قیس رازی، ۱۳۸۸: ۳۶۵) در گذشته منظور از ایهام بیشتر معنای دور و قریب واژه بوده است، حال آن‌که امروزه هر دو معنی مد نظر است. ایهام تناسب، یکی از انواع ایهام است. در تعریف ایهام تناسب آمده است که «الفاظ جمله در آن معنی که مراد گوینده است با یکدیگر متناسب نباشد، اما در معنی دیگر تناسب داشته باشد.» (همایی، ۱۳۸۹: ۲۷۲) به بیانی دیگر، تنها یکی از دو معنای واژه در کلام مد نظر است و

در آن صدق می کند، «اما معنی غایب (یکی از معانی دیگر کلمه) با کلمه یا کلماتی از کلام رابطه و تناسب داشته باشد.» (شمیسا، ۱۳۸۱: ۱۳۵)

تصویر بالا تنها تصویری است که در سراسر فیلم، بیننده به صورت واضح پلاک اتومبیل شخصیت اصلی داستان را مشاهده می کند و این تصویر زمانی در فیلم دیده می شود که آقای بدیعی برای سوار کردن طلبه اهل افغانستان که در حوزه علمیه ای در تهران مشغول تحصیل است، حرکت می کند. همانگونه که در تصویر مشاهده می شود پلاک خودرو از شهر قم صادر شده است. با توجه به این مسئله، در این تصویر ایهام تناسبی را میان حوزه علمیه قم و طلبه اهل افغانستان شاهدیم. از طرفی دیگر و با توجه به حضور شخصیت طلبه در تهران، می توان این تصویر را ایهام تبادر هم در نظر گرفت که با توجه به موقعیت، حوزه علمیه قم را به ذهن متبادر می کند.

۶-۷- اطناب

کیارستمی در طعم گیللاس از نوعی اطناب بلاغی در نماها، تصاویر و گفت و گوها استفاده می‌کند. در نماهای متعدد و مشابه بارها شاهد طی یک مسیر، تصاویر مشابه و گفت و گوهایی کم و بیش یکسان میان شخصیت اصلی و دیگر شخصیت‌های فرعی هستیم. «از دیگر راه‌های ایجاد اطناب - اعم از بلاغی و غیربلاغی - در ادبیات و سینما، تکرار است. تکرار یک واژه یا یک ترکیب و تکرار یک نما یا یک زاویه یا احیاناً تکرار یک سکانس. این گونه تکرارها اگر متناسب با ساختار داستانی فیلم صورت بگیرد، نوعی تأکید به حساب می‌آید.» (حسینی، ۱۳۸۸: ۲۱۵) از این رو با توجه به تکرارهای موجود در فیلم طعم گیللاس اعم از تکرار در نما و زاویه و حتی سکانس، پرسشی که مطرح می‌شود این است که آیا این اطناب منجر به اخلال در روایت داستان و ملال مخاطب می‌شود یا خیر؟ در پاسخ به این پرسش نمی‌توان حکمی قطعی برای تمامی مخاطبان صادر کرد؛ چرا که مخاطب آشنا به ادبیات و سینما ضمن پی بردن به گوهر درونی اثر در ضمن روایت، گفت و گوها و تصاویر، به سرعت پی خواهد برد که با اثری متفاوت و فاخر روبه روست که نمی‌تواند به سادگی از کنار نشانه‌های تصویری و اندیشه‌نهمته در ورای کلمات و تصاویر آن عبور کند. اما مخاطبی که ذائقه‌ای نپرورده و عجول دارد و مثلاً تاکنون لذت درک مطالعه‌ی رمانی فاخر را نچشیده، بی‌تردید از آهستگی و اطناب اثر لذتی نخواهد برد. از دیگر سو اطناب و نماهای طولانی و مشابه، لحن یک اثر سینمایی را هم تحت تأثیر قرار خواهد داد. «نمی‌توان با قطعیت گفت که زمان طولانی هر نما چه تفاوتی در لحن فیلم ایجاد می‌کند؛ اما بنا به تجربه، اگر فیلمی یکسر از نماهای طولانی ساخته شده باشد، یعنی تعداد نمایش‌هایش خیلی کمتر از تعداد معمول باشد، لحن فیلم درون‌گراتر و غمگین‌تر می‌شود.» (احمدی، ۱۳۸۸: ۱۸۳)

با توجه به مطلب فوق موضوع محوری طعم گیللاس طبیعتاً لحنی آهسته، درون گرا و غمگین را ایجاب می کند. همان گونه که شعرا بعضی اوزان ضربی را اغلب برای ابراز شادمانی و برخی اوزان دیگر با ضرباهنگ آهسته را برای دیگر مقاصد مورد استفاده قرار می دهند. در سینما هم نماهای کوتاه و سرعت تصاویر، بیشتر در ژانر اکشن و فیلم های موزیکال مورد استفاده قرار می گیرد و نماهای طولانی تر در درام ها و ملودرام های اجتماعی و مخصوصاً آثاری که به سینمای شاعرانه شناخته می شوند، به کار می روند.

۸-۶- ایجاز

شمس قیس رازی در تعریف ایجاز می گوید؛ «آن است که لفظ اندک بود و معنی بسیار.» (قیس رازی، ۱۳۸۸: ۳۸۴) مراد آنکه در ایجاز می توان با کمترین واژگان بیشترین معنا را منتقل کرد. در آثار ادبی البته «شرط بلاغت، این است که صرفه جویی در لفظ به انتقال پیام خللی وارد نکند.» (شمیسا، ۱۳۸۶: ۱۶۵)

ایجاز را در سینما می توان این گونه تعریف کرد: «قدرت [راستی] خیره کننده ای که عناصر تصویری و آوایی را به کمترین میزان می کاهش دهد.» (احمدی، ۱۳۷۰: ۶۴) کیارستمی در عین استفاده از اطناب در تصاویر و گفت و گوها، ایجاز را نیز در موارد بسیاری مد نظر قرار می دهد و از قدرت بلاغی آن بهره می برد. میراحسان در خصوص استفاده کیارستمی از این صنعت بلاغی می گوید: «او با حذف های مکرر و تلاش برای غایب کردن ساختار و عناصر فیلمیک، روایی یا تصویری، به اوجی از حذف دست می یابد که فیلم را در کلیتش بدل به یک حفره خالی یا صفحه سفید برای نگاشتن و معناپردازی ما می کند.» (میراحسان، ۱۳۸۰: ۵۵)

نمونه بارز استفاده از ایجاز در فیلم طعم گیلان به سکانسی مربوط می‌شود که نفر سومی که قرار است موضوع خودکشی با او مطرح شود، سوار بر خودرو می‌شود. در دو مورد اول، سربازی که مشغول خدمت در پادگانی حوالی تهران است و طلبه‌ی اهل افغانستان، مخاطب از زمان سوار شدن این دو نفر با شخصیت اصلی همراه است و از ابتدای گفت‌وگو و طرح مسئله خودکشی توسط شخصیت اصلی، ناظر بر سخن و عکس‌العمل آنان است. اما در مورد سوم، پیرمردی که در بخش تاکسیدرمی موزه‌ی جانورشناسی کار می‌کند، مخاطب با نمایی لانگ‌شات از عبور خودروی شخصیت اصلی مواجه است و صدای سخنان و نصایح کسی را می‌شنود. کسی که برخلاف موارد پیشین نه او را پیش از سوار شدن به خودرو دیده و نه طرح مسئله خودکشی را برای او شنیده. از آنجا که در بلاغت ادبی ایجاز به دو نوع قصر و حذف تقسیم می‌شود، ایجاز حذف باید به قرائن معنوی دریافته شود. مخاطب با قرینه‌سازی معنوی با موارد پیشین، پس از لحظاتی به نقش‌گوینده به عنوان نفر سومی که از او درخواست شده است پی می‌برد و از میان ارجاع سخنان دو شخصیت پی به بیماری دختر پیرمرد و دلیل پذیرفتن درخواست از ناحیه او می‌رسد. مواردی که در فیلم به دلیل ایجاز و پرهیز از اطناب حذف شده است.

۹-۶- استعاره در تصویر

استعاره «در لغت مصدر باب استفعال است؛ یعنی عاریه خواستن لغتی را به جای لغت دیگری، زیرا شاعر در استعاره، واژه‌ای را به علاقه‌مشابهت به جای واژه دیگری به کار می‌برد.» (شمیسا، ۱۳۸۱: ۱۵۳) در واقع استعاره، «نوعی از مجاز است و مجاز ضد حقیقت باشد.» (قیس رازی، ۱۳۸۸: ۳۷۴) استعاره هم ریشه در مجاز دارد و هم ریشه در تشبیه.

گویی استعاره تشبیهی است که در آن تمامی لوازم تشبیه حذف شده است و تنها مشبه به آن ذکر شود.

علاوه بر ادبیات، استعاره در فیلم نیز مورد استفاده قرار می گیرد. در فیلم، «عملکرد استعاره نیز مانند تشبیه، انجام قیاس است. قیاس در تشبیه هدف است و در استعاره وسیله ای برای ورود و انتقال به ذهنیات.» (ضابطی جهرمی، ۱۳۹۳: ۱۳۳).

در طعم گیلان، نماهای مستقلی از بازی با سایه توسط شخصیت اصلی دیده می شود. شخصیت داستان (آقای بدیعی) که در پی یافتن کسی برای پوشاندن جنازه اش با خاک پس از خودکشی است، در نماهای مجزایی که دو نمونه از آن در بالا آمده سعی در پوشاندن سایه اش با خاک دارد. تأثیر کیارستمی از جهان بینی خیام، هدایت و فروغ فرخزاد گاه با اشارات مستقیم و گاه در ضمن مفاهیم و دیالوگ های فیلم های او و مخصوصاً طعم گیلان قابل ردیابی است. علی شیخ مهدی در مقاله بررسی علل استقبال منتقدان غربی از فیلم های عباس کیارستمی، فیلم طعم گیلان را متأثر از اندیشه های خیام و صادق هدایت می داند و می گوید: «بی گمان، تأثیراتی که این فیلم از اندیشه های

خیام، شاعر فیلسوف منش و صادق هدایت نویسنده برجسته ایرانی برگرفته است برای منتقد غربی که با این بزرگان فرهنگ ایرانی آشناست، پنهان نمانده است.» (شیخ مهدی، ۱۳۸۱: ۲۲)

سایه یکی از مفاهیمی است که در شعر خیام، فرخ زاد، آثار هدایت و به ویژه بوف کور به آن پرداخته شده است؛ «صادق هدایت از «سایه بازی» (یکی از تکنیک های پیش سینمایی فرافکنی) در دل متن اثرش استفاده می کند تا قابلیت های زبان را با کاربرد استعاره «سایه» در خلق تصاویر ذهنی و همین طور نشان دادن همزاد یا بعد «دیگر» شبح و روان شخصیت اصلی بوف کور به نمایش بگذارد. در واقع هدایت از این استعاره (سایه) برای نمایش فرافکنی ذهن و ناخودآگاه شخصیت رمانش (بوف کور) استفاده کرده است. ... راوی داستان، سایه اش را خطاب قرار می دهد؛ سایه ای که شبیه به جغدی روی دیوار تاییده و به اعترافش گوش می دهد.» (بهنام، ۱۳۷۶: ۶)

شاید بتوان تأثیری را که کیارستمی مستقیم یا غیرمستقیم از برخی رباعیات خیام گرفته است، نیز در این تصاویر پیگیری کرد. مانند این رباعی که زندگی و هستی به نمایشی با سایه های سرگردان مانند می شوند:

این چرخ فلک که ما در او حیرانیم	فانوس خیال از او مثالی دانیم
خورشید چراغ دان و عالم فانوس	ما چون صُوریم کاندرو حیرانیم

(خیام، ۱۳۷۲: ۱۰۱)

فروغ فرخ زاد نیز در شعر «دنیای سایه ها»، سایه را سمبل رهایی، آزادی و عمل به منویاتی می داند که جسم خسته از انجام آن پرهیز می کند: «سایه های ما ... / همچو گل

هایی که مستند از شراب شبنم دوشین / گویی آنها در گریز تلخشان از ما / نغمه هایی را که ما هرگز نمی خوانیم / نغمه هایی را که ما با خشم / در سکوت سینه می رانیم / زیر لب با شوق می خوانند / لیک دور از سایه ها / بی خبر از قصه ی دلبستگی هاشان / از جدائی ها و از پیوستگی هاشان / جسم های خسته ما در رکود خویش / زندگی را شکل می بخشند / شب به روی جاده نمناک / ای بسا من گفته ام با خود / زندگی آیا درون سایه هامان رنگ می گیرد؟ / یا که ما خود سایه های سایه های خویشتن هستیم؟» (فرخ زاد، ۱۳۷۹: ۱۳۷)

با توجه به موارد ذکر شده باید گفت در این نماها سایه استعاره ای است از تن، تنی که رها از تعلقات، وابستگی ها، ترس ها و تردیدها آزادانه حرکت می کند و این امکان و شهامت را دارد که برخلاف شخصیت اصلی فیلم به خواسته اش جامه عمل بپوشاند.

«در فیلم تشخیص تشبیه از استعاره نمی تواند به دقت ادبیات باشد، زیرا ... در فیلم ادات تشبیه وجود ندارد. لیکن با استفاده از تأکید می توان تا حدودی تشبیه را از استعاره تشخیص داد.» (ضابطی جهرمی، ۱۳۸۳: ۱۹۱). البته لازم به ذکر است که هرچند تمییز تشبیه از استعاره و حتی نماد در نماهای سینمایی دشوار می نماید اما پرداخت، تحقیق، مناظره و گفت و گو در این موضوعات می تواند به زبان و تعریف مشترک و یا حداقل نزدیکی در میان ادیبان و سینماگران منجر شود.

۷- نتیجه گیری

این مقاله، با رویکرد و نگاهی زیبایی شناسانه و میان رشته ای به دنبال دریافت و نمایاندن ارتباطات و پیوندهای هنری و ادبی میان دنیای ادبیات و سینما با محوریت توجه و تحلیل فیلم طعم گیلان، به عنوان اثری تحسین شده و مورد توجه از عباس کیارستمی است. در این راستا، در جای جای مقاله، تلاش شده است که این روابط زیبایی شناسانه و هنری از

طریق بهره‌گیری از صنایع ادبی و بلاغی نشان داده شود. بر این اساس، می‌توان گفت که هدف از این گونه تحقیقات و پژوهش‌ها در درجه اول، ایجاد ارتباط و پیوند میان دو زمینه هنری و در درجه دوم نمایاندن چگونگی این روابط است. این چگونگی در قالب مشاهده این تصاویر و نیز تأمل در مطابقت آن‌ها با صنایع و ابزارهای بلاغی و نیز روابط معنایی است. از این رو، واضح است که نتیجه‌ای همچون دیگر تحقیقات نمی‌توان از آن توقع داشت و نتیجه، در فرایند مطالعه و مشاهده این تصاویر و توضیحات آن است که برای مخاطب به دست می‌آید. اما به جهت پایان بندی و جمع بندی مباحث مطرح شده، می‌توان گفت که کیارستمی در طعم گیلان با استفاده از بجا و مناسب از تصویر برای خلق صنایعی بلاغی نظیر: براعت استهلال، استعاره، نماد، تضاد، پارادوکس، اطناب و ایجاز، منجر به ایجاد اثری قابل اعتنا از منظر غنای هنری تصویر می‌شود. این بلاغت تصویر، مفاهیم مورد نظر کارگردان را به مخاطب منتقل می‌کند. استفاده از این صنایع بلاغی، بار مسئولیت واژه و دیالوگ را برای انتقال مفهوم تا حد بسیار زیادی می‌کاهد و به مخاطب این امکان را می‌دهد تا گامی فراتر از کارکرد رایج زبان بنهد و از غنای تصاویر موجود به مفهوم برسد. کیارستمی با استفاده از ظرفیت تصویر و تأثیرپذیری از شگردهای روایت ادبی و آرایه‌های موجود در کلام و انتقال این ظرفیت به آثار سینمایی خود، آثاری با غنای تصویری بالا می‌آفریند؛ تصاویری که در همه جای دنیا، قابل دریافت و تأویل است.

منابع

دکتر شکرالله پورالخاص و همکاران

صنایع ادبی، آرایه های تصویری

- اسکولز، رابرت. (۱۳۸۳). *درآمدی بر ساختارگرایی در ادبیات*. ترجمه فرزانه طاهری. چاپ دوم. تهران: آگاه.
- اجلی، علیرضا. (۱۳۸۷). «نشستن زیر درختان زیتون و چشیدن طعم گیلان» (مروری بر فیلم شناسی عباس کیارستمی). *گلستانه*. شماره ۸۷. صص ۵۵-۶۸.
- احمدی، بابک. (۱۳۷۰). *تصاویر دنیای خیال*. چاپ اول. تهران: مرکز.
- احمدی، بابک. (۱۳۸۸). *از نشانه های تصویری تا متن*. چاپ نهم. تهران: مرکز.
- آرنهایم، رودولف. (۱۳۸۶). «فیلم و واقعیت». ترجمه حسن فیاد، سینما و سینماگران. چاپ دوم. تهران: وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی.
- بازن، آندره. (۱۳۹۰). *سینما چیست*. ترجمه محمد شهبان. چاپ ششم. تهران: هرمس.
- جینکز، ویلیام. (۱۳۸۹). *ادبیات فیلم (جایگاه سینما در علوم انسانی)*. ترجمه محمدتقی احمدیان و شهلا حکیمیان. چاپ چهارم. تهران: سروش.
- حسینی، حسن. (۱۳۸۸). *مشت در نمای درشت*. تهران: سروش.
- خیام نیشابوری، عمر. (۱۳۷۲). *رباعیات خیام*. تصحیح محمدعلی فروغی و قاسم غنی. تهران: عارف.
- داد، سیما. (۱۳۸۷). *فرهنگ اصطلاحات ادبی*. چاپ چهارم. تهران: مروارید.
- شمیسا، سیروس. (۱۳۸۶). *معانی*. ویراست دوم. تهران: میترا.
- شمیسا، سیروس. (۱۳۸۱). *نگاهی تازه به بدیع*. چاپ چهاردهم. تهران: فردوس.
- شوالیه، ژان و گریبان، الن. (۱۳۸۴). *فرهنگ نمادها*. ترجمه سودابه فضایی. ج ۱. چاپ دوم. تهران: جیحون.

- شیخ مهدی، علی. (۱۳۸۱). «بررسی علل استقبال منتقدان غربی از فیلم های عباس کیارستمی». *فارابی*. شماره ۴۷. صص ۱۳-۳۴.
- ضابطی جهرمی، احمد. (۱۳۸۳). «شیوه های بیان در سینما». هنر. شماره ۶۲. صص ۱۹۷-۱۸۲.
- ضابطی جهرمی، احمد و دیگران. (۱۳۹۳). «شیوه های بیان شاعرانه در فیلم مستند». *رادیو و تلویزیون*. شماره ۲۴. صص ۱۴۲-۱۰۴.
- عقیقی، سعید (۱۳۷۸)، *طعم گیلاس*، تهران: سارنگ.
- فرخ زاد، فروغ. (۱۳۷۹). *گزیده اشعار فروغ فرخ زاد*. به کوشش محمد حقوقی. چاپ پنجم. تهران: نگاه.
- قیس رازی، شمس. (۱۳۸۸). *المعجم فی معاییر اشعار عجم*. تصحیح عبدالوهاب قزوینی و دیگران. چاپ اول. تهران: علم.
- متز، کریستین. (۱۳۷۸). «بررسی نظرات ژان میتری درباره استعاره و نماد و زبان در سینما». *ساختگرایی، نشانه شناسی، سینما*. به کوشش بیل نیکولز، ترجمه علاءالدین طباطبایی. تهران: هرمس.
- محمصی، محمدسعید. (۱۳۷۷). «از طلوع فجر تا طعم گیلاس». *نقد سینما*. شماره ۱۳. صص ۸۳-۸۹.
- محمد کاشی، صابره. (۱۳۸۰). «بررسی تطبیقی مؤلفه های زیبایی شناسی در هنر سنتی ایران و سینمای کیارستمی». *فارابی*. شماره ۴۰. صص ۳۱-۴۸.
- میتری، ژان. (۱۳۸۸). *روان شناسی و زیبایی شناسی سینما*. ترجمه شاپور عظیمی. چاپ اول. تهران: سوره مهر.

دکتر شکرالله پورالخاص و همکاران

صنایع ادبی، آرایه های تصویری

- میراحسان، میر احمد. (۱۳۸۲). «ادبیات تصویر». *فارابی*. شماره ۴۸. صص ۸۳-۹۶.
- میراحسان، میر احمد. (۱۳۸۰). «شالوده فلسفی سینمای رویکردگرای کیارستمی». کتاب *ماه هنر*. شماره ۴۱ و ۴۲. صص ۵۴-۵۶.
- نجل رحیم، عبدالرحمن. (۱۳۷۸). «طعم گیلان؛ نمایشی از پیوند سرشت انسان با طبیعت». *گفت و گو*. شماره ۲۳. صص ۱۱۴-۱۲۷.
- والن، پیتر. (۱۳۶۳). *نشانه ها و معنا در سینما*. ترجمه عبدالله تربیت و بهمن طاهری. چاپ اول. تهران: سروش.
- همایی، جلال الدین. (۱۳۸۹). *فنون بلاغت و صناعات ادبی*. چاپ سی ام، تهران: هما.